

1889

1. Beh. af Lovf. om Ublaar af Statskassens Midler til Sparekasserne.

1890

— Jeg maa maasse lige overfor den ærede Finansminister sige, hvad jeg glemte før, at den Omstændighed, at Diskontoen nu i mellem Terminerne er lav, ikke er noget Bevis paa, at den ikke vil blive høi til Terminen. Jeg tvivler nemlig ikke paa, at Diskontoen til den forestaaende Termin vil blive lige saa høi, som den var i December f. A. Sagen er nemlig den, at naar man kan laane Sparekasserne Penge til en lavere Rente end den, Sparekasserne ellers faae, saa kunne de Instituter, hvem man jo væsentlig har tænkt paa, at Lovforslaget skulde komme til Gode, og som jo ikke ere oprettede af Hensyn til at tjene Penge, hjælpe paa den almindelige Omsetning ved at give Ublaar. Jeg kan forøvrigt være enig i, at det kunde være heldigt, hvis vi kunde faae Skatterne nedsatte, det er jo Noget, hvorom det store Flertal i dette Thing tidligere har udtalt Enighed, men det kan jo ikke nytte at paaberaabe sig dette, naar vi ikke derved kunne videre. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (G. Petersen) mente, at der var særlig en Sætning i Lovforslaget, der var uheldig, nemlig at man havde sat $4\frac{1}{2}$ pCt., „at de ikke yde deres Interessenter over $4\frac{1}{2}$ pCt.“ Jeg vil sige det ærede Medlem, at $4\frac{1}{2}$ pCt. er kun sat, fordi det er os bekendt, at flere Sparekasser i de sidste Aar ere gaaede dertil som noget Midlertidigt for at kunne konkurrere med forskellige andre Instituter. Men naar det ved Siden deraf er indendbt, at der senere staaer „mindst 4 pCt.“, og at som Følge deraf Sparekasserne vilde kunne tjene Penge ved at gjøre Laan i Statskassen, saa vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende ikke skulde have Noget imod, om det blev affattet saaledes, at Forrentningen skete med en saadan Rente, at der ikke var noget Tab for Statskassen, derved tror jeg, at denne Bæmskelighed vil kunne overtaas. Det er jo forøvrigt af de Ting, som let kunne rettes til 2den Behandling. — Det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgfreds (Chr. Pedersen) udtalte, at han ikke vidste, om det var et Produkt af den nuværende Situation og kom ogsaa tilbage til, hvorvidt man havde forhandlet med den meget ærede Finansminister derom. Jeg har allerede sagt, hvorfor det ikke har været Tilfældet, og skal ikke komme tilbage dertil. Men det ærede Medlem udtalte tillige, at det var en høist besynderlig Maade at være Demokrat paa i vore Dage. Jeg tror nu, at, hvad enten man kalder sig Demokrat eller ikke, saa bør man, naar

man kan enes om Noget, som man antager for at være godt, søge at gjøre det, og derfor kan jeg ikke se, at det ærede Medlems Udtalelser holde Stik paa dette Omraade. Jeg maa imidlertid sige det ærede Medlem, at skjøndt han ellers er radikal, intransigent, eller hvilket Navn han nu mener kan anvendes imod ham, saa bliver han i dette Tilfælde ministeriel, og denne Mening bliver yderligere bestyrket, naar man har hørt det ærede Medlem udtale sig noget videre. Han sagde nemlig, at han ubetinget vilde og maatte stemme mod Forslaget, og derefter opfordrede han Forslagsstillerne til at komme med en klar og bestemt Udtalelse om, hvor godt dette Forslag var. Jeg tror, at, naar man paa Forhaand har udtalt den Forsikring, at man ubetinget vil stemme imod Forslaget, saa hjælper det ikke, hvor gode Argumenterne ere for, at det bør vedtages. Naar jeg altsaa sammenholder det ærede Medlems Udtalelser, saa kan jeg ikke se Andet, end at det er en noget forunderlig Maade, hvorpaa det ærede Medlem stillede sig lige overfor dette Forslag. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men jeg maa endnu en Gang rette den Opfordring til det ærede Thing, at det, forudsat naturligtvis, at det er enigt med Forslagsstillerne i, at Forslaget bør fremmes, vil sende det over til det andet Thing, for at ogsaa dette kan komme til at udtale sin Formening, og vi have jo den ærede Finansministers Ord for, at han ikke der vil stille sig uvilig. Jeg antager, at det andet Things Medlemmer, der ofte have havt Leilighed til at se den Træng, der efter vor Formening er til Stede trindt omkring, ogsaa ville vide at indtage den Stilling, de finde passende overfor Forslaget. En væsentlig Ulempe vil Forslaget afhjælpe, og det er den, som hidrører fra, at Sparekasserne paa Grund af en daarlig Høst, som det i de to sidste Aar har været, have maattet opfige Kapitaler, hvilket har havt til Følge, at Mænd have op sagt Kapitaler, som vare indstaaende i Sparekasser for at hjælpe andre Udenforstaaende, og ved denne Omsetning er det en Selvfølge, at det bliver jo længere jo værre. Naar man nu giver Sparekasserne et midlertidigt Laan, saa tror jeg, at forudsat det, hvad jeg haaber, ikke vil udeblive, at, der igjen vil komme bedre Tilstande, vil ogsaa dette i Tiden regulere sig selv. — Lige over for det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen), der gjorde en Bemærkning med Hensyn til sidste Linie af § 1, skal jeg tilføie, at der